

Lucie Navrátilová

Chrám Oka osudu

Kniha pátá

Lucie Navrátilová

CHRÁM OKA OSUDU

KNIHA PÁTÁ

BELTAINSKÉ OHNĚ

Calethonské ulice byly prázdné. Většina lidí vyrazila na louky za městem, aby zde u velkých ohňů oslavili Beltaine – svátek plodnosti, lásky a začátek světlé poloviny roku. Den se chýlil ke konci a Dominik stále tvrdě pracoval ve své kovárně. Od rána se nezastavil. V noci nemohl spát. Kdykoliv zavřel oči, viděl Marion. Jeho sny teď byly jediné o ní. Jeho tělo i mysl po ní hladověly a bylo to horší než kdy dřív. Intenzita té nesnesitelné potřeby byla srovnatelná snad jen s tím, co zažíval bezprostředně po její smrti. Smrti, kterou si jeho rukou sama způsobila...

Zavrtěl hlavou, aby tu myšlenku odehnal, a dál bušil do rozžhaveného železa. Nechtěl na ni myslet. Nechtěl!

„Můžu se přidat, nebo se potřebuješ ve svých frustracích utápět sám?“

Dominik se zarazil s kladivem zdvíženým nad hlavu a zvedl pohled na ulici před sebou. Simon stál opřený o trám před vstupem do kovárny a pozoroval ho s pobaveným úsměvem.

„Divím se, že máš ještě náladu sem chodit,“ zavrčel Dominik a pokračoval v práci. Jeho údery ale přece jen trochu ztratily na razanci.

„Pokud se nepletu, jsem jediný přítel, kterého máš,“ odpověděl Simon, jehož se Dominikův nepřátelský tón zjevně nijak nedotkl. „A co bych to byl za přítele, kdybych na tebe nedohlížel?“

„O žádnou péči jsem se tě neprosil. Copak nemáš na práci nic jiného?“ odsekl Dominik, zvedl v kleštích kus železa, na kterém pracoval, prohlédl si ho a potom ho ponořil do vědra s vodou. Když ho odložil na stůl, sundal si zástěru a pověsil ji na hřebík na zdi.

„Otázka priorit. Ale jestli tě to uklidní, dlouho se nezdržím. Chtěl jsem jen vidět, jestli jsi v pořádku.“

„Proč bych nebyl?“ vyjel na něj Dominik. Simon pokrčil rameny, ale než stihl něco říct, Dominik pokračoval: „Tvoje paní konečně pochopila, že se do jejích služeb nevrátím, a rozhodla se respektovat, že mám vlastní život. Všechno je tak, jak má být. Nemůžu si na nic stěžovat.“

Zlost a hořkost v jeho hlase byly v tak obrovském kontrastu s tím, co řekl, že to bylo až komické. Simon se kousl do rtu v poněkud nevydařeném pokusu potlačit smích. Dominik se sám zarazil a se skleslým úsměvem zavrtěl hlavou.

„Dobře, nemám zrovna dobrý den,“ připustil.

„Spíš se zdá, že nemáš dobré desetiletí,“ poznamenal Simon, který zatím svůj boj se smíchem vzdal. „Pojď, zvu tě na pivo. Potřebuješ se vypovídat a pročistit si hlavu.“

Dominik se ušklíbl.

„A kam? Snad ne do hospody naproti, protože tam nejsem vítaný od chvíle, co jim tvoje paní podpálila střechu.“

„Hm,“ udělal Simon nevzrušeně. „Naštěstí to není jediná hospoda v Calethonu.“

„Na tom nesejde, nemám náladu nikam chodit,“ zavrtěl Dominik hlavou a pomalu zamířil do domu. Simon ho následoval.

Kuchyně už byla tmavá kvůli šeru, které se prohlubovalo za okny. Dominik letmým pohledem jednoduše zažehl oheň ve všech lampách i v krbu současně. Simon se beze slova posadil ke stolu.

Dominik vzal láhev vína a dva poháry a postavil je na stůl. Potom ještě donesl kus chleba, sýr a nůž a sám se posadil přes roh naproti Simonovi, který zatím oběma nalil víno.

„Budeme pít jen tak, nebo se ti ještě podaří v tvém životě najít něco, co si zaslouží přípitek?“ nadhodil Simon jen s lehkým náznakem jízlivosti, když vzal svůj pohár do ruky.

Dominik neodpověděl a ani vínu nevěnoval pozornost. Jen seděl a zamračeně hleděl na svoje dlaně. Nevnímal černotu od popela, která se na nich mísila s potem, ani velké mozoly od kovářského kladiva. Soustředil se na velkou horkost a brnění, které neměly nic společného s jeho řemeslem. Jeho moc v posledních několika dnech sílila. Stejně jako jeho citlivost na oheň.

„Ty nevíš, co se s tebou děje,“ řekl najednou Simon pomalu. Dominik k němu zvedl překvapený pohled.

„Marion dělá poslední kroky potřebné k tomu, aby mohla vystoupit z anonymity. Všichni Drakonci cítí, jak její – a tím pádem i jejich – moc roste.“

Dominik na něj chvíli hleděl. Potom tiše řekl: „Nemůžu na ni přestat myslet.“ Z jeho výrazu se zdálo, jako by se přiznával k nějakému zločinu; jeho hlas zněl zahanbeně.

Viděl, jak Simon na zlomek vteřiny sevřel čelisti.

„To je normální,“ řekl Simon nakonec. „Jak sílí tvoje moc, sílí i tvoje spojení s jejím zdrojem. A tím zdrojem je Marion. To nijak nesouvisí s tím, co mezi vámi... bylo.“

Dominik zhluboka vydechl a pokýval hlavou. Neřekl ale nic. Simon využil dlouhého ticha, které nastalo, aby si ukrojil kus sýru. Začal jíst. Dominik se napil vína a pak dlouho otáčel pohárem v dlaních.

„Říkal jsi, že jdeš jenom na skok,“ nadhodil konečně. „Co máš na práci, jestli se můžu zeptat?“

„Chceme být připraveni na návrat Oliverovy družiny,“ odpověděl Simon.

„Á. Sám jsem zvědavý, jak to dopadne. Jakub...“

Větu ale nedokončil a vrhl ostražitý pohled na Simona. Ten s vážnou tváří pokýval hlavou.

„Já vím, že Jakub pomáhá Sorenově družině. I když z toho nemám radost, je to jeho volba.“

„Asi je zbytečné se ptát, jestli to ví i Marion...“

„Zcela zbytečné,“ pousmál se Simon. „Ale jak jsem řekl – je to jeho volba.“

Dominik se na něj chvíli díval.

„Musí to pro ni být těžké,“ řekl nakonec. „Není zvyklá prohrávat.“

„Ne, to není,“ souhlasil Simon.

V tu chvíli se rozrazily dveře a oba sebou lehce trhli. Jakub vpadl dovnitř jak velká voda, přihnul se ke stolu a zatímco hledal cosi ve své cestovní tašce, pozdravil trochu bez dechu Dominika se Simonem, kteří na něj oba překvapeně hleděli.

„Jak to šlo?“ zeptal se Dominik, ale Jakub jen zavrtěl hlavou.

„Vydrž, potřebuju si jen něco poznamenat, než se mi to vykouří z hlavy.“

Konečně našel, co hledal – svoje poznámky. Položil je na stůl a ve stoje do nich začal cosi kreslit. Když skončil, odložil tužku a chvíli si obrázek zamyšleně prohlížel.

„Chmch,“ udělal nespokojeně. „Tohle mi nic neříká,“ zamumlal sám pro sebe. Simon se natáhl, aby Jakubovi viděl přes rameno. Dominik nejprve udělal jakýsi náznak pohybu – jako by mu v tom chtěl zabránit – ale nakonec si to rozmyslel.

„Kde jsi ten symbol viděl?“ zeptal se Simon bezbarvým hlasem.

„Ehm,“ zaváhal Jakub.

„Můžeš mi věřit,“ ujistil ho Simon. „Navíc když mi řekneš, kde jsi ho viděl, můžu ti já na oplátku říct, co ten symbol znamená.“

Dominik je zamračeně poslouchal, ale neřekl nic. Jakub se kousl do rtu, ale ať už ho přemohla zvědavost, nebo se rozhodl, že Simonovi opravdu věřit může, nakonec řekl: „Viděl jsem ho u Vallence. Má tenhle symbol ve svém energetickém poli v místě mezi obočím. Byla trochu rozhozená a její štít se rozložil,“ dodal omluvným tónem někoho, kdo koukal, kam neměl.

Simon zůstal na okamžik jako zmrazený. Jeho tvář byla zcela bez výrazu, ale tenze jeho těla byla téměř hmatatelná. Jakub se na něj díval s napjatým očekáváním a mírným zmatkem.

„Ten symbol,“ řekl Simon konečně, „značí Oko osudu.“

„Tomu nerozumím,“ zamračil se Jakub.

„Znamená to, že Vallence je novým Okem osudu. Má teď schopnost vidět různé varianty budoucnosti a jejich následky. A zjevně je to ona, kdo rozhodne, který z princů usedne na křišťálový trůn.“

„Charles to musel vědět,“ poznamenal temně Dominik. „Všechno to měl připravené.“

„Tím se leccos vysvětluje,“ pokýval Jakub zamyšleně hlavou.

Simon se okamžitě zvedl od stolu.

„Musím jít,“ řekl. „Díky za víno.“

A aniž čekal na jakoukoliv reakci od Dominika nebo Jakuba, svižným krokem vyšel z domu. Jakub se za ním zaraženě díval. Potom se otočil na Dominika.

„Doufám, že jsem zrovna neudělal pěknou blbost,“ nadhodil.

„Záleží, jak se k tomu Marion postaví,“ odpověděl Dominik opatrně. „Ale jedno je jisté – jestli je na Vallence, kdo se stane

příštím revonským králem, divil bych se, kdyby měl Oliver vůbec nějakou šanci.“

„Val udělá, co bude považovat za správné,“ namítl Jakub, ale Dominik se jen suše zasmál.

„Věř mi, já znám Charlese dobře. Ten nic neponechává náhodě. Nic.“

Jakub se pomalu sesunul na židli a nervózně se poškrábal ve vlasech.

Simon se zatím řítíl liduprázdnými ulicemi na svém koni k městské bráně. Na nebi se začínaly objevovat první hvězdy. Za městem pokračoval ještě dál na sever. Na loukách hořely vysoké ohně a kolem nich se míhaly tančící stíny. Veselé hlasy a hudba se rozléhaly široko daleko. Simon minul přenosové kruhy a pokračoval dál, dokud se nepřiblížil k hranici lesa. Zde už byly louky prázdné. Dlouhá stébla trav se jemně vlnila v teplém vzduchu provoněném květinami.

Seskočil z koně a otočil se tváří k jihu. V následujícím okamžiku před ním z ničeho nic vzplanul mohutný oheň. Přestože plameny byly mocné a šlehaly bujně do výšky, tráva pod ohněm zůstala nedotčená. Simon upřel pohled do plamenů a začal ji hledat. Vallence. Cítil, že byla v tomto světě, ale neviděl ji. Několik minut se pokoušel prolomit ochrannou bariéru jejího štítu, který už byl zjevně opět v plné síle. A neuspěl. Vallence zůstala před jeho zrakem dokonale skrytá.

Tiše zaklel.

Vtom si všiml černého havrana sedícího na stromu opodál. Podíval se přímo na něj. Havran spadl bezvládně ze stromu a zůstal ležet v trávě. Simon k němu pomalu došel a zvedl ho. Pták na něj upíral své kulaté oči, ale nedokázal se pohnout.

„Posíláš za mnou svoje špehy?“ řekl Simon tiše, ale zřetelně.
„Špatný nápad.“

Nato sevřel havranovi prsty kolem krku a utrl mu hlavu.

Daleko na jihu se Charles ve své pracovně zamračil. Jeden z jeho vlků zavrčel a on mu mimoděk položil ruku mezi uši.

„Stalo se něco?“ zeptal se znepokojeně Soren, který seděl na pohovce u krbu a dobře si všiml Charlesova výrazu.

„Nic zvláštního. Jen Simon mi pije krev.“

Soren si netrpělivě povzdychl a potom vstal a začal přecházet sem a tam.

„Proč se ještě nevrátili?“ zeptal se nakonec a jeho tón byl plný potlačované frustrace. „Myslel jsem, že bude mít hnedka jasno. Možná bych měl...“

„Vallencin štít je mocný,“ přerušil ho Charles. „Nikdo ji nenajde, pokud nebude ona sama chtít. A já si nepřeji, abys to zkoušel. Udělali jsme maximum. Potřebuješ se naučit trpělivosti. Věci musejí dozrát vlastním tempem.“

Soren svěsil ramena, ale potom zavrtěl hlavou.

„Co když to nevyjde? Co když se Vallence rozhodne pro Olivera?“

„Pak za to zaplatí přesně tak, jak jsme se domluvili.“

„Já nevím, jestli bych to dokázal. Už takhle jsem jí ublížil tolik, že mi to nejspíš nikdy neodpustí.“

„Dej se dohromady,“ řekl Charles přísným tónem. „Musíš zůstat silný. Pokud se necháš ovládnout pochybnostmi, všechno, co jsme vybudovali, se začne rozpadat v základech. Vallencina budoucnost musí být jasná. A jasná bude jen tehdy, pokud se ty budeš držet našeho plánu – až do konce.“

„Já vím,“ povzdychl si Soren. „Odpusť mi tuhle slabou chvíli. Dotáhnu to do konce. Jen...“

„Ano?“

„Vím, že musím být silný. Mít svoje myšlenky pod kontrolou. Ale nemůžu dostat z hlavy to, co jsem viděl v labyrintu. Co když budu špatný král? Viděl jsem zemi v plamenech a nenávistné výkřiky mého vlastního lidu. Co když Vallence viděla totéž, a proto teď váhá? Jak mám na tohle zapomenout a nemít pochybnosti?“

Charles k němu přišel blíž a položil mu ruce na ramena. Podíval se mu přímo do očí.

„Každý občas pochybuje. Ale král se nesmí nechat svými pochybnostmi ovládnout. Naše myšlenky definují naši budoucnost. A v tvém případě budoucnost celé země. Ty nejsi Oko osudu. Co jsi viděl v labyrintu, byly jenom tvé nejhlubší strachy. Je dobře, že o nich víš. Ale nenech se jimi ovládnout. Pokud budeš vládnout v obavě, aby z tebe nebyl špatný král, jsi na nejlepší cestě se jím skutečně stát.“

Ticho, které následovalo, přerušilo zaklepání na dveře.

„Vstupte,“ řekl Charles a s posledním významným pohledem Sorena pustil.

Pootevřenými dveřmi nakoukla dovnitř Corrin.

„Omlouvám se, jestli vás ruším,“ řekla sametovým hlasem. „Všichni už na vás čekají.“

„Pojďme,“ přikývl Charles. „Zapomeneme na chvíli na starosti a oslavíme Beltaine, jak se patří.“

Soren neměl na oslavování ani v nejmenším náladu, ale věděl, že teď víc než kdy jindy musí zachovávat dekórum. Zhluboka se nadechl a s námahou vytěsnil všechny myšlenky na Vallence z hlavy. Potom následoval Charlese a Corrin na oslavu.

ČAS ROZHODNOUT

Vallence seděla u dohořívajícího ohně a přemýšlela. Na východě začínalo nebe pozvolna blednout a ptáci ve větvích stromů nedalekého lesa se probouzeli a postupně zahajovali svůj ranní koncert. Všude byl hluboký klid. Na velké louce kousek od vesnice, jejíž jméno si Vallence nepamatovala, zůstalo po skončení oslav jen pár skomírajících ohnišť, která se teď halila do husté ranní mlhy. Všichni lidé se vrátili do svých domovů. Jenom ona s Garianem zůstali.

Otočila se, aby viděla na Garianův obličej – uvolněný v hlubokém spánku – a musela se usmát. Měl pravdu – oslava Beltainu ji rozhodně přivedla na jiné myšlenky. Celou noc tancovali, skákali přes ohně, pili víno a potom jen seděli u ohně a povídali si, aby nakonec usnuli v těsném, láskyplném objetí. Na Sorena, Olivera a korunu nejvyššího krále si sotva vzpomněla. Ale teď začínal nový den a ona už to nemohla odkládat. Přišel čas rozhodnout. Cítila, že ji hledali. Její mysl byla otevřená jako oceán a citlivější než kdy dřív. Dobře vnímala každý pokus proniknout skrz její štít – každý pár očí, který ji hledal po celé Revoně a nenacházel. Věděla, že byla v bezpečí. Kdyby chtěla, mohla jim zmizet navždy. Ale Garian byl stále připoutaný k Charlesovi.

Povzdechla si. Byla tak vděčná za každý moment, který s ním mohla trávit. Od chvíle, kdy si uvědomila, co k němu cítí, neměli nikdy čas ani prostor být opravdu spolu a užívat si jeden druhého.

Napřed mezi nimi stál Soren, později Charlesův hněv. I tahle noc, kdy tak trochu utekli svému osudu, aby na chvíli zmizeli mezi obyčejnými lidmi, byla jen ukradeným okamžikem a skončila až příliš brzy. Zdálo se to jako tragické plýtvání, že ji nezakončili jinak. Ale Val nebyla ještě připravená se svým citům plně otevřít a pustit si Gariana ještě blíž. Stále totiž nebylo jisté, jaká budoucnost bude ta jejich. Už tak měla pocit, že jestli je teď něco znovu rozdělí, její srdce tu bolest neunese. Možná by jí nakonec bylo líp, kdyby nikdy nezjistila, jak moc ho vlastně milovala.

Odvrátila se od něj se slzami v očích.

„Val?“

Vallence se nepohnula. Garian se vedle ní posadil, položil jí ruku na tvář a jemně ji otočil k sobě. Když viděl její výraz, starostlivě se zamračil.

„Co se děje?“ zeptal se jemně.

„Já tu budoucnost tolik chci,“ zašeptala Val.

Garian se smutně usmál. Nemusel se ptát, o jaké budoucnosti mluvila.

„Věř mi – to jsme dva.“

„Já vím. Otázka je – jsme připraveni pro ni obětovat celou zemi?“

Její otázka zůstala bez odpovědi. Val zavrtěla hlavou. Tohle bylo tak nefér! Copak neměla stejné právo na spokojenost jako kdokoliv jiný? Celý svůj dosavadní život se od ní očekávalo, že se podřídí pravidlům a pokynům jiných. Sice se jí to příliš nedařilo, ale i tak – ten tlak cizích rozhodnutí nad ní stále visel. Bylo opravdu tak sobecké chtít žít podle sebe, s mužem, kterého milovala, a být – prostě a jednoduše – šťastná?

Podívala se Garianovi přímo do očí a v tu chvíli ucítila něco nového – odhodlání. Jasně odhodlání – pevné a chladné jako ocel. Ano, měla právo být šťastná. A hodlala za to bojovat.

„Ten pohled znám,“ nadhodil Garian opatrně.

„Začínám v tom mít jasno,“ odpověděla Val. „Ale nejdřív potřebuju mluvit s Thomasem.“

„S Thomasem?“ zamračil se Lovell zmateně.

Vallence přikývla.

„Asi je na čase si přiznat, že i když jsem ho většinu času neposlouchala, dnes mi jeho vedení opravdu chybí.“

Garian se zasmál jejímu útrpnému výrazu. „To pro tebe musí být opravdu těžký krok.“

„Ani nevíš jak moc,“ souhlasila Val s úsměvem. Potom její pohled padl na Garianovy vlasy, které mu slehlé na jedné straně trčely všemi směry. Sevřela rty v očividné snaze potlačit úsměv.

„Čemu se směješ?“ zeptal se Lovell na oko výhrůžně.

„Ničemu,“ odpověděla Val rychle, ale to už se na ni Garian vrhnul, povalil ji do trávy a začal ji lechtat na žebrech. Vallence se smála a snažila se mu bez úspěchu vykroutit. Když už skoro nemohla popadnout dech, Garian jí přitiskl zápěstí k zemi a oba ještě chvíli se smíchem oddychovali.

„Dokážeš pochopit, že někdo jako já má rozhodnout o osudu Revony?“ zeptala se pak Val kritickým tónem.

„Vůbec ne,“ souhlasil Garian, vstal a zvedl ji za ruce s sebou. Potom jí z vlasů vytáhl stéblo trávy, objal ji v pase a pomalu přitiskl svoje rty na její. Val tiše vzdychla a po celých zádech jí naskočila příjemná husí kůže. Když jejich polibek skončil, zůstali ještě chvíli stát opření čelem jeden o druhého.

„Děkuju, že jsi tu se mnou,“ řekla pak Val tiše. „Neumím si představit, že bych na to měla být sama.“

„Nemáš vůbec zač. Já si neumím představit, že bych zrovna teď byl kdekoliv jinde než právě tady s tebou,“ odpověděl Garian a políbil ji na čelo.

Mlha mezitím opadla a přes vrcholky stromů teď na louky nahlíželo ospalé slunce. V dálce se začalo ozývat zvonění zvonců a bečení ovcí, jak pastevci, kterých se nikdo neptal na to, jak se po probdělé předchozí noci cítili, vyháněli stáda na louky.

„Pojďme,“ řekla Val. Sbalili si pár věcí, které měli s sebou, a prošli Bránou zpět do jejího bytu.

„Je to pořád trochu nezvyk,“ nadhodil Garian s úsměvem při pohledu na její krátké vlasy.

„A tos ještě nic neviděl,“ mrkla na něj Val najednou plná energie. „Až zavolám Thomasovi, tak se osprchujeme, převlečeme a vyrazíme za ním.“

„Dobře,“ přikývl Garian a zvědavě Val pozoroval, zatímco vzala do ruky mobilní telefon, co ležel na botníku, zamračila se a zapojila ho do nabíječky. Potom vytočila Thomasovo číslo a čekala. Když se ze sluchátka ozval Wächterův hlas, Garian se lehce odvrátil, aby dal Vallence aspoň symbolicky trochu soukromí.

Snažil se neposlouchat, zatímco se domlouvala s Thomasem na návštěvě u něj doma. Přemýšlel, jak ta zvláštní stříbrná krabička fungovala, když ne díky transformačním vzorcům. Vallence se mu kdysi pokoušela vysvětlit, jak funguje elektrina, ale Garian měl stále pocit, že by to potřeboval vidět na vlastní oči, aby tomu uvěřil. Elektrická energie se mu nijak exotická nezdála. Ale nechápal, jak bylo možné ji bez transformačních vzorců ovládat. Možná jednou bude příležitost, aby se podíval na to komunikační zařízení víc zblízka – a případně ho trochu rozpitval.

„Hotovo,“ řekla Val, když telefon odložila. „Thomas nás očekává za hodinu ve svém bytě.“